

pusama. Agga wargaid ollid kartusse pääraast tük maad emale joekönid; kui nüüd näggid et majas waikne luggu olli, jäid julgeks, tullid tagaaj akna alla ja nomisid peial=poisi taassastie: „Kule! ärra nüüd ennam te nälja, waid anna, mis leiad!” Pois kohhe karjuma: „Muudugi, kallid mehhed! tahhan ja köik anda, sörnutege agga kässi, wötker väestu!” Sedda kulis nüüd tüdrufk förwalt sel geste, kargas asjmeelt, wöttis tuld üllesesse ja hüdis teisi appi. Nüüd warrastel ennam polnud aega, piisid pakku ja ei jäänd seisma enne, kui üsna vässinud ollid. Maja = rahvas tulli pea hulgaliiste kambri, kus tüdrufk ütles wargaid ollema, agga uked afnad ollid kinni, köik asjad alles, ei kuoklit warga jälgí nähba; siis läksid jälle ärra tüdrufuga tappelde, et tühja kärra töstuid. Agga kus olli peial=pois, et naad tedda ei näinud? Neh, sestjamast august, kust enne tulli, olli temma animu jälle läinud.

Ta käis mëda mëisa õue ja kaebas kaugest vässimist. Sedda sarem olli ta rõõm, kui koggemata heinalatu sai, kus heinte peal rakhuliiste tahtis mag gada. „Hommituni maggan, siis lähhän wanne mate sure tagaaj!” nõnda mõtles ja silmad wazusid kinni. Agga waene pois! ta piddi pea tunda sama, et köik asjad mitte meie tahtmist mëda korda

ei lähhä, waid et häddha tulleb enne, kui teame arivata. Jäh mailmas on palju häddha! —

Varra, kui koit veel pimedaga seggaminne olli, tõusis karja=tüdrufk ja hakkas weiksid föötma. Tulli heinalatu ja toppis korevi täis heini ja kandis lemadele eite. Viljetis luggu! Eesimese korevi siose olli peial=pois toppitud, agga waene rauk maggas kui roist eggia pannud tähhele, mis temmaga tehti; ei ärganud enne üllesese, kui lehma suus olli ja omma liikmed tundis kui wedkis kuvivide wahhel ollenta. „Oh kallis aeg! — kis sendas, — kül mind ropjatasse!” Siis hakkas kätte ja jalga dega lehma löogn ja keelt tagguma, agga mis veis fest holis. Se jahivatas omima su=täte ühtepuhku penemaks, eggia olnud poivil muud nõun, kui hoida, et hanimaste wahhele ei sanud. Se läks kül korda, agga siis lehim hakkas alla uelama ja selle väestu poiss jönd ei angnud. Serts! — ja korraka olli lehma köhbus, kas tahtis wöi tahtmata. „Kolle kamber se suin! — ütles temma, — afnaid sisse tehha, on üsna unustatud; pääow ei paista siose eggia künalt suin wist ei prugita eggia peergu!” Ülleüldse, se niiske korer ei olnud polegi poiss mele järrel ja köige kuriinem luggu olli, et ühtepuhku uks lahti läks ja ued heinad peale tullid, et poivil ennam